

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 711/2014/6. szám

A Kúria a Dr. Mándó Tibor Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: Dr. Mándó Tibor ügyvéd) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek dr. ... igazgató és dr. ... jogtanácsos által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. március 11. napján kelt 3.K.32.250/2013/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.32.250/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A vietnami állampolgárságú felperes 2013. március 12-én nyújtott be tartózkodási engedély kiadása iránti kérelem Magyarország területén történő előterjesztéséhez szükséges méltányossági kérelmet, valamint ezzel egyidejűleg családi együttélés biztosítása céljából tartózkodási engedély iránti kérelmet. A felperes hivatkozása szerint a családja és a barátai már több éve Magyarországon élnek, Vietnamhoz nem köti őket semmi, családi együttélés biztosítása céljából kíván tartózkodási engedélyhez jutni. Nem szeretne Vietnamba visszatérni és ott kérelmet előterjeszteni, mert akkor hosszú időre egyedül kellene hagynia a családját. Utalt arra, hogy Vietnamban már nincs egzisztenciája, Vietnam és Magyarország között nagy a földrajzi távolság, ez nehezé és költségessé teszi a visszautazást, a több hónapi ottlétet.

A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága 2013. március 20. napján kelt 106-1-

12496/1/2013-T. ügyiratszámú határozatában a felperes méltányossági kérelmét elutasította. A hatóság határozatában hivatkozott a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) végrehajtásáról szóló 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 47.§ (4) bekezdés a) pontjában foglaltakra, és megállapította, hogy a felperes kivételes méltánylást érdemlő körülmény fennállását nem igazolta.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2013. május 15. napján kelt 106-T-9739/3/2013. számú határozatában az elsőfokú határozatot helyben hagyta.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében elutasította. A bíróság álláspontja szerint a hatóság helytállóan állapította meg, hogy a felperes nem igazolt olyan méltányolható körülményt, amely alapján a tartózkodási engedély iránti kérelem magyarországi előterjesztése engedélyezhető lett volna. Rámutatott arra, hogy a belföldi kérelmezés a kérelem előterjesztésének kivételes módozata. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes hazájában történő előterjesztése időveszteséggel és költséggel jár nem tekinthető olyan körülménynek, amely indokolná a méltányossági kérelem teljesítését. Az sem alapozza meg, hogy a felperes már Magyarországon tartózkodik, hiszen ez automatikusan nem ad lehetőséget a magyarországi kérelmezésre. A továbbiakban kiemelte, hogy a magyarországi egzisztencia megléte, a magyarországi tartózkodás, illetőleg az, hogy Magyarországon szeret tartózkodni a felperes, illetőleg a családi együttélés biztosítása önmagában sem tekinthető olyan körülménynek, amely a felperesi kérelem alátámasztásául szolgálhatna. A bíróság álláspontja szerint a származási országban történő előterjesztés nem veszélyezteti a perbeli esetben a családi együttélést, csupán ideiglenes távollétet jelent. A felperes házastársa nem szorul tartásra, ápolásra, kiskorú gyermeke nincs, a házassági kötelék fennállása pedig önmagában nem jelent különös méltánylást érdemlő körülményt.

A jogerős ítélet a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát, a kereseti kérelem teljesítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen ítélte meg az általa előadottakat és ezért a jogerős ítélet sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1) és (2) bekezdéseiben, 2.§ (3) bekezdésében, 7.§-ában, 37.§-ában, 50.§ (1) és (6) bekezdéseiben, 72.§ (1) bekezdés ea)-ec) alpontjaiban, valamint a Vhr. 47.§ (1) bekezdésében, (4) bekezdés a) pontjában, (4a) bekezdésében foglaltakat. Álláspontja szerint a bíróságnak a javára kellett volna értékelni azt, hogy már több éve Magyarországon él, Vietnamhoz sem családi, sem egyéb körülmények nem kötik, családja, barátai, rokonai szintén Magyarországon

tartózkodnak. Legidősebb lánya is jogszerűen tartózkodik Magyarországon. Utalt arra, hogy kérését alátámasztja az is, hogy Vietnam és Magyarország között nagy a földrajzi távolság, az utazással járó költségek jelentős összeget tesznek ki, hazájában már nem rendelkezik egzisztenciával, így a hosszadalmas ügyintézés alatt komoly nehézségekkel kellene megküzdenie. Álláspontja szerint a külképviseleti kérelmezés az alperes hivatkozásával szemben legalább fél évet venne igénybe. A költséghatékonyság körében vitatta azt, hogy figyelmen kívül lehet hagyni az általa előadott és a jelentős költségek felmerülését igazoló tényeket. Irrelevánsnak tartotta, hogy számos honfitársának nem okoz különösebb nehézséget a kérelem vietnami előterjesztése. Álláspontja szerint a hatóságnak minden esetben az egyedi körülményeket kell feltárnia, és még a hazautazást biztosító anyagi fedezet sem jelenti azt, hogy az utazással járó költségeket a különös méltánylást érdemlő körülmény körében ne lehetne figyelembe venni. Álláspontja szerint a Vhr. 47.§ (4) bekezdése alapján a családegyesítés már önmagában kivételes méltánylást érdemlő körülmény, ahogy arra a Kúria Kfv.III.37.205/2010/5. számú ítéletével jóváhagyott Fővárosi Törvényszék 27.K.32.012/2009/2. számú ítélet rámutatott. Véleménye szerint a bíróság gyakorlatában elfogadás nyert a családegyesítési szándék, mint különös méltánylást érdemlő körülmény. E körben több eseti döntésre utalt. Hivatkozott arra, hogy a hatóságnak hiánypótlási felhívást kellett volna kibocsátania a Ket. 37.§-a alapján, azonban ez törvénytörősen elmaradt. Kifogásolta, hogy a hatóság az idegenrendészeti eljárásban felmerült adatokat értékelte és kvázi rosszhiszeműnek minősítette őt. Az Emberi Jogok Európai Egyezményének 8. cikk 2. pontjában foglaltak alapján állította, hogy mindenkinek joga van a magán- és családi élethez, és ezt kötelesek a hatóságok is tiszteletben tartani. E körben érvelt az Alaptörvény L. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal, továbbá a VI. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal. Hangsúlyozta, hogy a családi élet tiszteletben tartásához fűződő joga sérülne, hogyha hosszú időre el kellene hagynia Magyarország területén, az itt élő rokonait.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Álláspontja szerint a hatósági és a bírósági eljárásban sem eljárásjogi, sem anyagi jogszabálysértésre nem került sor. Fenntartotta, hogy a felperes által előadottak a tartózkodási kérelem magyarországi előterjesztésének feltételét nem igazolják. Álláspontja szerint a felperes tévesen hivatkozik a bírósági gyakorlatra, az adott kúriai döntésre, mivel az nem foglalt állást a különös méltánylást érdemlő körülmények tekintetében. Álláspontja szerint a felperes kérelme hiánypótlást nem igényelt, nem volt szükség a felperes meghallgatására, így eljárásjogi jogszabálysértés nem történt. Rámutatott, hogy a Kúria más eseti döntése (Kfv.II.37.527/2014/8.) a hatósági álláspontot támasztja alá.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban azt vizsgálja, hogy az elsőfokú bíróság jogszerű ítéletet hozott-e, vagy sem, míg az elsőfokú bíróság az alperesi határozat jogszerűségéről dönt.

Ennek folytán a felülvizsgálat során eldöntendő kérdés volt, hogy az elsőfokú bíróság - a hatósággal együtt - helyesen értelmezte-e a Vhr. 47.§ (4) bekezdésében foglaltakat.

A Kúria álláspontja szerint a fenti jogszabály nem tartalmaz taxatív felsorolást, a méltányossági kérelemről való döntés minden esetben az egyedi ügy hivatkozott körülményeinek értékelését jelenti. Figyelemmel arra, hogy a tartózkodási engedély kiadása iránti hatósági eljárás kérelemre indul, és a kivételes méltányosság kérdéséről is kérelemre dönt a hatóság a jelen ügyben két okból sem merülhetett fel a hiánypótlási felhívás kibocsátásának szükségessége. Egyrészt a felperes kötelezettsége az, hogy azokat a körülményeit nevesítse, amely a főszabálytól való eltérő kérelmezés biztosítását esetében indokoltta teszi. A hatóság az elé tárt tényeket vizsgálja, nem feladata további, meg nem jelölt körülmények hiánypótlás keretében való felkutatása. Másrészt a felperes által előadottak az egyedi ügyben nem kívántak külön bizonyítást, azokat a hatóság elfogadta, tényként kezelte, így ezek hiánypótlással való alátámasztására nem volt szükség. Ez okból alaptalanul hivatkozik a felperes arra, hogy a hatóság a Ket. 37.§-ában foglaltakat megsértette, és ezt a bíróság tévesen nem értékelte terhére.

A Kúria a Kfv.III.37.492/2013/5. számú ítéletben foglaltakkal egyezően mutat rá arra, hogy a jogszerű tartózkodási célon túlmenő indokokat kell felsorakoztatni ahhoz, hogy a Vhr. 47.§ (4) bekezdés a) pont szerinti méltányosság a kérelmező felperes esetében gyakorolható legyen. Az, hogy a felperes házastársára tekintettel családdegysítést kér, még önmagában nem tekinthető a méltányossághoz elegendő indoknak, valamely többlet körülmény igazolására van szükség.

A többlet körülmény megjelölése a felperes feladata, az alperest pedig e tények értékelése körében széles értékelési szabadság illeti meg, melynek egyetlen korlátja, hogy a hatóság köteles

döntését kellően - okszerűen és logikusan - megindokolni.

Az alperes nem támaszthat e mérlegelés során olyan követelményeket, amelyek aránytalanul elnehezítik, vagy lehetetlenné teszik a méltányossági kérelem pozitív elbírálását. A Kúria ésszerű méltányossági indoknak látja például, ha a kérelmezőnek van tartásra szoruló, jogszerű tartózkodásra jogosult kiskorú gyermeke, akinek neveléséről, ellátásáról gondoskodnia kell, vagy van olyan hozzátartozója, aki gondozására, tartására szorul, így távolléte súlyos következményekkel járna.

E körülmény kellő valószínűsítése, az egyéb méltányosság gyakorlását erősítő körülményekkel - mint a távoli származási ország, a visszatérés bonyolult volta, a diplomáciai-konzuli kapcsolatok jelentéktelen volta stb. - olyan körülmények, melyek méltányosságra alapot adhatnak.

Az a tény, hogy felperes hosszú ideje tartózkodik Magyarországon, családjá, barátai itt élnek, Magyarország és származási országa között nagy a földrajzi távolság, és jelentős idővesztéssel és költséggel járna a kinti kérelmezés, nem olyan körülmények, amelyek a méltányosság gyakorlását önmagukban indokolják, tekintve, hogy ezek általános körülmények és a főszabály alkalmazására vonatkozó előírást üresítené ki ezek automatikus elfogadása.

A Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes olyan többlet indokra, amely a kivételes méltányolást alátámasztja nem hivatkozott. Az ugyanis, hogy a felperes családegyesítési szándékkal kér tartózkodási engedélyt a tartózkodási engedély kiadásakor vizsgálandó követelmény, de nem alapozza meg a kérelem hazai beadásának lehetőségét. Ugyancsak nem méltányolható, hogy a felperes a kiutazása esetén jelentős időt töltene a családjá nélkül, mert ez egy átmeneti nehézség és nem a családi életre komoly és végleges kihatással járó következmény. A felperes folyamatos magyarországi jelenlétének szükségességét nem indokolja családi körülmény. Ezért a hatóság és az elsőfokú bíróság is okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a méltányossági kérelem nem teljesíthető, a felperesnek a főszabály szerint kell tartózkodási engedély iránti kérelmét előterjesztenie.

A felperes a fentiek kapcsán alaptalanul érvelt azzal, hogy a hatósági eljárás, és az azt törvényesnek minősítő ítélet sérti a Ket. 1.§ (1) és (2) bekezdésében, 2.§ (3) bekezdésében foglaltakat, mert a hatóság jól értelmezte a vonatkozó jogszabályt és a bizonyítékok értékelésére vonatkozó kötelezettségének is eleget tett. A költségtakarékosság alapvető követelménye a hatósági eljárásra és nem a felperesi kérelmezésre vonatkozó előírás, így a kérelem főszabály szerinti előterjesztésének elvárása nem sértheti ezen előírást.

A hatóság azzal, hogy a törvényi előírás szerint várja el a

tartózkodási engedély iránti kérelem előterjesztését nem sérti a családi élet tiszteletben tartására vonatkozó egyezményi és alaptörvényi követelményt. A családi élet tiszteletben tartása nem ró a felperes által elvárt kötelezettséget az államra, tekintve, hogy ez nem egy korlátozhatatlan jog. A felperes a törvényi szabályozással megvalósult korlátozás célszerűségét nem vonta kétségbe. Maga a hatósági vizsgálat pedig nem jutott még el olyan szakaszba, ahol a hatóság kétséget kizáróan igazoltnak láthatta volna a valós családi kapcsolat fennállását, így ilyen kötelezettség nem is terhelhette.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban jogi képviselő képviselte, ezért a felperesnek a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján meg kell fizetnie az alperesi perköltséget, melynek összegét a Kúria a felülvizsgálat során kifejtett munkával arányban állapított meg.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2014. december 10.

Dr. Tóth Kincső s.k. tanácselnök, előadó bíró,
Dr. Rothermel Erika s.k. bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró